

Jamsai

ทดลองอ่าน
นรารอด...
ให้

Jamsai ให้เป็นคุณ
Wishing You
ทดลองอ่าน
ด้วยหัวใจปรารถนา

tiara

"ทำไมคุณดีกับฉันจังคะ"

พารณหันมามองเธอนิดหนึ่งก่อนจะหันกลับไปมองถนน "ความจริงผมก็ดีกับทุกคนนะ"

"คุณเป็นคนดีนี่เอง"

"ไม่เอา ขอตอบใหม่"

"คะ?"

"คุณเป็นคนช่วยที่น่าช่วยเหลือนะ"

ปรารถนา... ให้เป็นคน ชุด Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา

tiara เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2588-8

ภาพประกอบ Lane V. Erickson / Shutterstock.com
Ulada / Shutterstock.com
shinobi / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พิมพ์บน

กระดาษหนอนมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

พบกับเลิฟทั้งทีที่แน่นอนว่าต้องมีนิยายรักพินๆ มาฝากไว้ในใจของนักอ่านกันอีกแน่นอนค่ะ สำหรับเรื่อง 'ปรารถนา... ให้เป็นคุณ' ที่อยู่ในมือของนักอ่านทุกท่านนั้นอยู่ในชุด 'Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา' ซึ่งเกิดจากนักเขียนสามท่าน tiara, อุณภูมิปิกติ และนัทธิดา (นัธ) ได้มารวมตัวกันเป็นครั้งแรก เพราะกระแสขอคูปจากพระตรีมูรติมารวมเข้ากับความอยากเขียนนิยายรักคอมมีดีของนักเขียนทั้งสามท่านจึงเกิดเป็นโปรเจกต์น่ารักๆ บอกเล่าเรื่องราวของสามสาวสามสไตล์ที่มีสัญญาใจกันว่าจะไปขอคนรักจากพระตรีมูรติ จนกลายมาเป็นหนังสือสามเล่มในชุดนี้ คือ

1. ปรารถนา... เพียงแค่คุณ โดย อุณภูมิปิกติ
2. ปรารถนา... คุณอีกสักครั้ง โดย นัทธิดา (นัธ)
3. ปรารถนา... ให้เป็นคุณ โดย tiara

นิยายทั้งสามเรื่องนี้สามารถอ่านแยกกันได้ แต่เลิฟบอกเลยว่าถ้าอ่านครบทุกเล่มก็จะฟินมากขึ้นไปอีกแน่นอนค่ะ!

'ปรารถนา... ให้เป็นคุณ' บอกเล่าเรื่องราวของ 'จิรัชยา' ประชาสัมพันธ์สาวดวงซวยที่อุตสาหะได้เจอกับเทพบุตรสุดหล่ออย่าง 'กัณฑ์อเนก' ทั้งที่กัณฑ์ทำเรื่องน่าขายหน้าใส่เขา แต่เขาก็ใจดีสั่งให้ 'พารณ' เลขชายหนุ่มแสนเย็นชาเข้ามาจัดการทุกอย่าง ทว่าราวกับชีวิตโดนמרסום เธอตกงานแถมโดนโกงเงิน แต่ก็ได้สองหนุ่มเข้ามาช่วยไว้ คนหนึ่งก็แสนดีคอยอยู่เคียงข้าง อีกคนก็มีเสน่ห์จนใจเธอสั่นไหวตั้งแต่พบกันแถมยังมีเรื่องสัญญาที่เธอจะต้องรับบทเป็นแฟนปลอมๆ ให้กับเขาอยู่อีกด้วย แล้วแบบนี้ใครคือคนที่หัวใจเธอปรารถนากันแน่ ถ้าทุกท่านพร้อมแล้วไปร่วมลุ้นกับเรื่องราวความรักระหว่างจิรัชยา พารณ และกัณฑ์อเนกพร้อมๆ กันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ผู้หญิงราศีเมถุน เรียนจบปริญญาโทด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ปัจจุบันผันตัวเองจากแม่บ้านมาเป็นเจ้าของร้านกาแฟและโฮสเทลด้วย เนื่องจากเป็นคนสนใจการทำขนมอบ ต้มกาแฟ เดินทางท่องเที่ยว และเขียนนิยายที่ความรักมักมาพร้อมกับสถานการณ์คับขัน เลยพยายามเอาทุกอย่างที่ชอบมาไว้ใกล้ตัว เป็นคนเงียบเรียบร้อยนิดๆ ชอบเก็บตัว รักสันโดษ มองโลกในแง่จริง รักสันติ พยายามเข้าใจคนทุกประเภท (แต่ไม่ได้รักคนทุกประเภท) รักธรรมชาติ ชอบเสียงเพลง มีความสุขกับการดูภาพยนตร์แนวสืบสวนสอบสวนกับอ่านหนังสือประเภทจิตวิทยาเด็ก วิทยาศาสตร์ และนิยายแนวโรมานซ์

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนับสนุนงานเขียนของ tiara มาโดยตลอด หากต้องการทราบความเคลื่อนไหวเรื่องงานเขียนเชิญที่แฟนเพจ By tiara นะคะ

tiara

สำนักพิมพ์ฟ้าจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทที่ 1

หญิงสาววัยยี่สิบสี่ปีร่างผอมบาง สูงหนึ่งร้อยหกสิบเจ็ดเซนติเมตร ผมดำขลับยาวประป่า ปลายผมม้วนงอนเหมือนกันเบ็ด ด้านหน้ายาว ปิดดวงตาแต่เธอชอบบิดให้พันหน้าผาก ดังนั้นจึงมักมองเห็นหน้าผากที่รับ กับดวงหน้าเล็กๆ นั้น จิรัชยาอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวพอดิตัว กระโปรงสอบ ยาวเสมอเข่า กับริ่องเท้าคัชชูสีดำ ซึ่งเป็นชุดที่เห็นได้เกือบทุกวัน มันแค่ สลับโทนสีไปมาระหว่างขาว เทา ดำ และครีม พนักงานประชาสัมพันธ์ ที่ต้องนั่งอยู่บริเวณเคาน์เตอร์หน้าบริษัทถูกคาดหวังให้แต่งกายสุภาพเรียบร้อย มากกว่าใส่เสื้อผ้าสีฉูดฉาด โดยเฉพาะเมื่อบริษัทเฟอร์นิเจอร์สำนักงานของเธอ มีสีประจำเป็นสีเทาและเงิน

ผิวของเธอขาวซีด ริมฝีปากบางตรงกลางซึ่งเป็นรอยหยักนั้นเซิดขึ้น นิดๆ รับกับปลายจมูกเล็กๆ พอดิบพอดี ดวงตาเล็กดำสนิทและยาวรี แถม มีเปลือกตาแค่ชั้นเดียว จิรัชยาเคยคิดจะทำศัลยกรรมให้เปลือกตากลายเป็น สองชั้น แต่เมื่อเห็นราคาแล้วก็จำเป็นต้องล้มเลิกความคิดนั้นไป ทุกวันนี้ หากวันใดตื่นเช้ากว่าปกติก็จะมีเวลาแต่งเติมใบหน้าด้วยเครื่องสำอางมากหน่อย และมันจะกลายเป็นวันที่เธอมีดวงตาสองชั้นเหมือนคนอื่นบ้าง

ขณะนี้สองมือของเธอเต็มไปด้วยแก้วกาแฟและอาหารเช้าที่คนในสำนักงานสั่งซื้อ จิรศยามาถึงที่ทำงานก่อนเวลาเช้างานร่วมชั่วโมงก็จริง แต่ต้องอุทิศเวลาทั้งหมดนั้นให้กับพนักงานคนอื่นๆ ซึ่งได้ลิ้มรสชาติอาหารเช้าที่วางขายอยู่รายรอบอาคารสำนักงานให้เธอเป็นคนไปซื้อมาให้ ในตอนแรกมันเป็นแค่การแสดงน้ำใจของหญิงสาวที่มีต่อเพื่อนร่วมงาน แต่นานวันเข้าดูเหมือนมันจะกลายเป็นหน้าที่ของเธอไปโดยปริยาย

การรอคอยลิฟต์ของอาคารสำนักงานให้เช้าที่สูงเกือบยี่สิบชั้นก็เหมือนสงครามกลางเมือง มันมีแต่การแก่งแย่งชิงพื้นที่ซึ่งต้องอาศัยความรวดเร็วกับจิตใจที่เด็ดเดี่ยว เพราะหากมันแต่สงสัยหรือแสดงน้ำใจเธอก็อาจสูญเสียโอกาสที่จะไปถึงบริษัททันเวลา เพราะลิฟต์หกตัวนั้นถูกเรียกใช้งานอยู่ตลอดเวลาแทบไม่มีช่องว่างให้กับการรอคอยเลย จิรศยาจับตาดูว่าลิฟต์ตัวไหนจะลงมาถึงชั้นล่างเร็วที่สุดเพื่อที่จะได้วิ่งไปตอคิวหน้าลิฟต์ตัวนั้น แต่เหมือนวันนี้โชคจะไม่เข้าข้างนัก เมื่อลิฟต์ตัวที่ลงมาก่อนกลับเป็นตัวที่อยู่ไกลจากจุดที่เธอยืนอยู่มากที่สุด และผู้คนที่ยืนรออยู่ด้วยกันต่างก็ไม่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงร่างเล็กคนนี้หลุดผ่านไป

ในที่สุด...เธอก็สามารถช่วงชิงพื้นที่สำหรับการขึ้นลิฟต์ในเช้าวันนี้ได้สำเร็จ มันเป็นลิฟต์ปากที่จะจอดรับคนจากลานจอดรถชั้นเก่า ซึ่งอาจจะเสียเวลานิดหน่อยแต่ก็ยังดีกว่ารอคอยไปเรื่อยๆ จิรศยาเฝ้ามองตัวเองแล้วตะโกนบอกคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ควบคุมลิฟต์มากที่สุด ในขณะที่ตัวเธอเองนั้นไม่สามารถยื่นมือออกไปกดปุ่มใดๆ ได้เอง

"ขึ้นลิฟต์ห่าคะ ขอบคุณคะ...ลิฟต์ห่า ลิฟต์ห่าด้วยคะ"

ด้วยเกรงว่าเสียงจะไม่สามารถทะลุไปถึงคนที่ควบคุมลิฟต์ไว้ได้ เธอจึงจำเป็นต้องตะโกนถี่ๆ ขำหัวโหล่และสีระของคนราวเจ็ดคนออกไป จากนั้นก็ได้ยินเสียงจี้จะอย่างขัดใจดังสวนมาทันที

"ไต่ยีนแล้วๆ สิบห้าชั่วโมง นี่ๆ กดให้แล้ว"

หญิงสาวหน้าสลด แล้วพิมพ์ "ขอบคุณคะ"

เคยมีที่คุณคิดว่าวันนี้คุณช่วยแล้ว แต่ความช่วยก็ยังตามมาเป็นซีรีส์ไม่หยุดหย่อน จนไม่สามารถคาดเดาได้ว่าจุดสูงสุดของความช่วยนั้นอยู่ตรงไหนกันแน่ วันนี้ของจิรัชยาก็คงเหมือนกัน เมื่อลิฟต์ที่เธอขึ้นนั้นมันจอดรับและส่งคนทุกชั้น...ทุกชั้นจริงๆ และมันก็ยังไม่มีท่าทีว่าจะหายแออัด สองมือที่หิ้วอาหารเข้าเริ่มเมื่อยและอ่อนแรง สองขาบนรองเท้าส้นสูงเริ่มเจ็บ อากาศในลิฟต์ก็เหมือนจะมีไม่พอ หรืออาจจะเป็นเพราะอากาศบริสุทธิ์นั้นปะปนไปด้วยน้ำหอมสังเคราะห์ที่พนักงานออฟฟิศต่างระดมฉีดมาก็เป็นได้ จิรัชยาจึงเริ่มรู้สึกมึนงงคล้ายอาการของคนเมาลิฟต์ ร่างบางถูกเบียดผลักจนไปอยู่มุมอันลึกสุด เธอต้องพยายามไม่ให้กำแพงที่ถือมาหกรถรูดผู้โดยสารร่วมลิฟต์ ดังนั้นจึงไม่ได้เฝ้าดูเลยว่าลิฟต์กำลังจอดอยู่ที่ชั้นไหน

มีเสียงสัญญาณดังบอกว่ามันกำลังจะจอดและเปิดรับคนที่ชั้นชั้นหนึ่ง ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดก็มีเสียงครางเบาๆ ของหญิงสาวสองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ จิรัชยา พวกเธอเริ่มซุบซิบแล้วหัวเราะกันคิกคักราวกับเด็กสาว

"เข้าใหม่ครับ หรือจะรอ"

นั่นเป็นเสียงที่จิรัชยาไต่ยีน แต่เธอไม่เห็นว่ใครเป็นคนพูด น่าจะเป็นคนที่ยืนอยู่ด้านนอกมากกว่าคนที่อยู่ภายในลิฟต์เหมือนเธอ

"เข้า"

อีกเสียงตอบกลับเพียงสั้นๆ น้ำเสียงนั้นฟังนุ่มหูแต่แฝงความเฉียบขาดไว้ จากนั้นจึงเกิดการขยับตัวของฝูงชนภายในลิฟต์อีกครั้ง ทุกคนเบียดกันแน่นขึ้นเพื่อให้คนที่ยืนอยู่ด้านนอกเข้ามา สองสาวที่ยืนอยู่ข้างจิรัชยาส่งเสียงเล็กๆ ในลำคอ พังดูเหมือนฟังพอใจมากกว่ารำคาญ ที่รู้เพราะตัวเธอนั้นรู้จักเสียงที่เกิดจากความรำคาญของคนอื่นเป็นอย่างดี เธอได้รับมันมาตลอด

คนที่อยู่มุมด้านในสุดไม่สามารถขยับหนีไปไหนได้อีก มีแต่จะถูกอัด

จนแบนแต่เสียมากกว่า หญิงสาวกำลังหงุดหงิดเมื่อเธอเกือบจะไม่สามารถปกป้องอาหารและเครื่องดื่มในมือไว้ได้ แล้วเสียงสัญญาณเตือนว่าลิฟต์มีน้ำหนักมากเกินไปก็ดังขึ้น คนในลิฟต์หันรึ้นขวามองหน้ากันไปมา จากนั้นก็มีเสียงที่ย่อมจ้านต่อสถานการณ์ยิ่งขึ้น

"ถ้าอย่างนั้นท่านขึ้นไปก่อนเลยครับ เดี่ยวผมตามไป"

"ว้า...เข้ามาได้คนเดียว"

ประโยคที่สองเป็นเสียงของหนึ่งในสองสาวข้างกายจิริศยาบนชั้นเบาๆ ท่าทางจะเสียใจแทนคนที่ยอมก้าวออกจากลิฟต์ไปไม่น้อย เวลานั้นหญิงสาวนึกมันส์ใส่ทุกคนที่ทำให้ภารกิจการส่งมอบอาหารเช้าของเธอล่าช้าออกไป เมื่อประตูลิฟต์ปิดและพร้อมเดินทางอีกครั้งจิริศยาก็อ่อนลมหายใจยาว

หลังจากชั้นลานจอดรถก็ไม่มีใครขึ้นมาอีก มีแต่พนักงานบริษัทที่ทยอยออกจากลิฟต์ทีละคนสองคน จนในที่สุดลิฟต์ก็ว่างพอที่พนักงานประชาสัมพันธ์ของบริษัทเฟอร์นิเจอร์สำนักงานอย่างจิริศยาจะมีโอกาสสำรวจเพื่อนร่วมเดินทางบ้าง ทันทีที่สายตาไปปะทะเข้ากับคนร่างสูงเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตรร่างกายของหญิงสาวก็ร้อนวูบวาบขึ้นทันที นั่นคนหรือเทพบุตร...

เขาอยู่ในชุดหลายทางทั้งชุด พื้นเป็นสีน้ำเงินเข้มตัดด้วยเส้นด้ายสีขาว ด้านในเสื้อสูทเป็นกักสีและลายเดียวกัน มันทับเสื้อเชิ้ตสีขาวไว้อีกชั้นหนึ่ง ส่วนเนกไทเป็นสีน้ำเงินเข้มไม่มีลวดลาย ซึ่งทั้งหมดทั้งมวลนั้นมันไม่ได้น่าสนหรือหากคนสวมใส่ไม่ใช่เขา พ่อเทพบุตรคนนี้เป็นชายไทยแน่แต่อาจจะมิใช่สายอื่นปนมาด้วย เขาผิวขาวมากกว่าหนุ่มไทยโดยเฉลี่ย จมูกก็โด่งเป็นสันคมกว่า คิ้วหนาและโค้งราวปีกพญาอินทรี ดวงตาโตสีนิล ริมฝีปากหนาแต่น่าจะนุ่ม ริมฝีปากบนนั้นมียอยหยักชัดเจนราวรูปปั้นกรีก รูปหน้ายาวเรียวยาวกับการตัดผมทรงทรงสูง เขาต้องรู้แน่ว่าตนเองมีรูปศิระะที่สวยจึงกล้าตัดผมทรงนี้เพื่ออวดศิระะพูนัน

คาดเดาจากใบหน้าที่ไร้รอย ผิวพรรณเปล่งปลั่ง และแววตาที่ยังสดใสนั้น เขาไม่น่ามีอายุเกินสามสิบปี แต่ชายที่แต่งตัวดูภูมิฐานขนาดนี้ก็ไม่น่าจะประสบความสำเร็จในอาชีพการงานได้รวดเร็วจนใครบางคนเรียกเขาว่า 'ท่าน' ได้ มันควรจะเป็นชายวัยกลางคนมากกว่า หรือไม่อย่างนั้นก็มีอีกเหตุผลหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นไปได้มากที่สุด นั่นก็คือ...เขาเกิดบนกองเงินกองทอง เพราะด้วยบุคลิกและท่วงท่าการยืนนั้นบ่งบอกได้เลยว่าเขาถูกอบรมมาอย่างดี หลังไหล่ไม่งุ้ม หน้าอกผึ่งผาย ใบหน้าตั้งตรงแต่ไม่เชิดหยิ่ง มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกงไว้ เขาไม่ได้พึงลิฟต์เพื่อยืดยุดขึ้นเป็นของตัวเอง แต่กลับพร้อมขยับให้คนใกล้ตัวได้ขึ้นอย่างสบาย คนที่เกิดมาแล้วมีทุกอย่างพร้อมเพื่อรอต้อนรับเขาให้ได้ใช้ชีวิตบนโลกได้อย่างอิสระเสรีและมีคุณภาพ ก็คงมีลักษณะอย่างพ่อเทพบุตรคนนี้มั้ง จิรศยาสรุปให้ตัวเองในใจ

เสียงลิฟต์บอกว่าประตูกำลังจะเปิดอีกครั้ง แต่มันยังไม่ถึงชั้นที่เธอทำงานอยู่ เธอพอจะจำได้ว่าเป็นชั้นของสองสาวที่ยืนหัวเราะคิกคักอยู่ข้างๆ จิรศยาหันไปมองสาวสวยทั้งคู่แต่วันนี้ดูเหมือนพวกเธอจะไม่ยอมลงที่ชั้นนี้ และเมื่อประตูปิดอีกครั้งนั้นก็ยืนยันได้ว่าพวกเธอยังคงไปต่อ แปลก...

ในที่สุดก็ถึงชั้นสิบห้า จิรศยารู้สึกผิดหวังนิดๆ ที่จะไม่มีโอกาสลอบมองพ่อเทพบุตรคนนั้นอีก หญิงสาวขยับตัวเพื่อที่จะไปยืนหน้าประตูลิฟต์ ของในมือยังคงพะรุงพะรัง ภาพลักษณ์ตอนนี้คงน่าอายเกินกว่าที่จะทิ้งสายตาเพื่ออ้อยผู้ชายสักคน โดยเฉพาะคนที่หล่อเหลาและถูกสเปกเธอที่สุดคนนั้น ดังนั้นจิรศยาจึงเอาแต่ก้มหน้างอคณะรอให้ประตูลิฟต์เปิด แล้วหางตาก็พลันเห็นว่ามือใหญ่ที่มีนิ้วเรียวยาวสวยนั้นกำลังยื่นออกมาดปุ่มประตูลิฟต์ให้ค้างไว้ให้

ดีจัง อย่างน้อยเขาก็เปิดประตูให้

จิรศยาตั้งใจหันไปมองเขาให้เต็มตาเพื่อจะกล่าวคำขอบคุณ แต่ก็ต้องผิดหวังเมื่อถูกคนด้านหลังกระแทกเพื่อให้เธอเดินพ้นจากประตูลิฟต์เร็วขึ้น

"อู๋ย!"

ไม่ใช่การชนแค่ครั้งเดียวแต่ยังมีการชนตามมาอีกครั้งจนร่างของจิรัชยา โอนเอน และกำลังจะล้มหน้าคว่ำในวินาทีถัดมา แต่ราวโชคชะตาจะส่งทูตสวรรค์ มาให้ เมื่อมือใหญ่ยื่นมากำข้อมือของเธอไว้ แรงโน้มถ่วงที่กำลังฉุดให้จิรัชยา ล้มไปข้างหน้านั้นถูกแรงดึงมากระชากให้ร่างเธอกลับไปยืนที่จุดเดิม และแน่นอนว่าแรงฉุดกับแรงดึงนั้นไม่สัมพันธ์กัน แทนที่ลำตัวของเธอจะตั้งตรง แต่ร่างบางนั้นกลับกระแทกเข้าที่หน้าอกแข็งแรงเข้าอย่างจัง เกิดเสียงร้อง กรีดกรีดตามมาทันที แต่นั่นก็นำตกใจเท่าความรู้สึกที่เย็นวาบตั้งแต่บริเวณ หน้าอกจนถึงช่วงกลางลำตัวของจิรัชยา...

ใช่ค่ะ...การกระทำที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ส่งผลให้สารพัดแก้วน้ำและถุงอาหารเข้า ในความดูแลของหญิงสาวนั้นสะบัดและราตรตกลงมาบนตัวของเธอ

...กรรมแล้ว

"ว้าย..."

หญิงสาวจอมซุบซิบสองคนรีบถอยออกห่างจากร่างของจิรัชยาซึ่ง ตอนนี้อยู่ไม่สามารถทรงตัวได้ และเป็นที่น่าอนแล้วว่าหล่อนทั้งสองนั้นแหละ ที่มีส่วนสำคัญทำให้เกิดเหตุการณี่เกิดขึ้น จิรัชยากำลังช็อก เธอจึงไม่สามารถ ต่อสู้อะไรได้ และยังไม่รู้ตัวอีกว่าศีรษะกับลำตัวท่อนบนของเธอนั้นยังฝากไว้ ที่หน้าอกของคนที่ช่วยเหลือเธออยู่

"ยืนเองได้รึยังครับ"

คำถามจากน้ำเสียงที่แสนเย็นชาดังขึ้นมาจากด้านหน้า จิรัชยาเงยหน้าขึ้น ไปมองเขา

ผู้ชายอะไรผอมสูงอย่างกับเสาธงแถวต่ายงี้ เวลาโกรธจัดแทบจะ มองไม่เห็นตาดำ ตลกชะมัด เอ๊ะ เดี่ยว เขาพูดว่าอะไรนะ

หญิงสาวเพิ่งรู้สึกว่ที่เธอยังทรงตัวอยู่ได้นั้นไม่ใช่เพราะกำลังขอเท้าของ ตัวเอง แต่เธอกำลังยืนพิงคนที่อยู่เบื้องหลัง เมื่อสติเริ่มกลับคืน ความคิด

ก็เริ่มมีเหตุและผล จิรศยาสปริงตัวยืนบนรองเท้าคัชชูของเธอทันที น้ำที่ไหลย้อยเปื้อนเสื้อและกระโปรงก็ยังคงทำหน้าที่ของมัน ขนมหครก แขนดวิซกับข้าวเหนียวหมูบึ่งมีทั้งกระจายตกหล่นบนพื้นและยังอยู่ดีในถุงพลาสติกในมือของเธอ แต่ตอนนี้จิรศยากำลังช็อกซ้ำซากกับภาพที่เพิ่งเห็นหลังกลับไปมอง

พ่อเทพบุตรช่วยฉันไว้ และฉันทำชานมไข่มุกหกใส่เสื้อสูทหรรษาแพงของเขาด้วย!!!

นี่เป็นการพบกันครั้งแรกและเธออยากภาวนาให้เป็นครั้งสุดท้าย เพราะเธอขายหน้าเกินกว่าที่จะสามารถสบตาของเขได้อีกครั้ง จิรศยายังพูดอะไรไม่ออก แต่คนที่ช่วยแก้สถานการณ์ให้กลับเป็นนายเสารง เขากำลังยื่นมือออกมาขวางประตูลิฟต์เพื่อให้เปิดค้างไว้ พ่อเทพบุตรเดินออกจากลิฟต์ช้าๆ เขาไม่แสดงสีหน้าอะไรกับจิรศยาแต่กลับหันไปพูดกับคนที่เหลือในลิฟต์แทน

"ขอโทษที่ทำให้เสียเวลาครับ"

จากนั้นนายเสารงก็ปล่อยให้ประตูลิฟต์ปิดลง ทุกคนที่ลงพร้อมกันที่ชั้นสิบห้าต่างกระจายตัวออกไปแล้ว แม้กระทั่งคนที่เป้นต้นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุกับเธอ จิรศยาหันรีหันขวาง มองพ่อเทพบุตรที่ มองนายเสารงที่ มันช่างเป็นภาพที่ดูตลกร้ายเมื่อคนที่มอมแมมที่สุดกำลังยืนตัวแข็งทื่อราวรูปปั้นท่ามกลางซากอาหารและเครื่องดื่ม โดยมีชายหนุ่มรูปงามสองคนกำลังยืนสนทนากันและกันอยู่

นายเสารงหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าเสื้อสูทของเขาออกมาซับคราบเครื่องดื่มบนเสื้อของผู้เป็นนายอย่างบรรจง แม้สูทของนายเสารงจะดูดีแต่มันก็ยังไม่ได้เท่ากุชชีที่เธอเพิ่งเห็นป้ายบนสูทของพ่อเทพบุตร

"เปลี่ยนใหม่ครับ ผมว่าควรเปลี่ยน"

"ไม่เป็นไรน้า ครึ่งชั่วโมงก็น่าจะเสร็จงาน" คนที่ถูกทำให้เปื้อนดูจะ

ใจเย็นกว่า "แล้วทำไมนายขึ้นมาไวกว่าฉัน"

"ผมวิ่งขึ้นมา"

พ่อเทพบุตรแสบะยิ้ม "ไม่น่าถามสินะ"

"เปลี่ยนเถอะครับ เดี่ยวผมโทรศัพท์ให้คนรณำชุดใหม่ขึ้นมาให้
ท่านก็รู้ว่าคุณท่านไม่ชอบกลิ่นแปลกๆ"

พ่อเทพบุตรเบะปาก อากัปกริยาของเขาไม่ว่าจะทำอะไรก็นำมองไปหมด
จิริศยาเพลิตาเหมือนตกอยู่ในวังค์ แต่นาทีต่อมาหญิงสาวต้องสะดุ้งสุดตัว
เมื่อนายเสารงติดนิ้วมือตรงหน้า

"อะไร...คะ"

ดีที่ยังมี 'คะ' ตามมาทีหลัง จะได้ไม่ว่าสิ่งที่เธอพูดออกไปนั้นมันหัวน
เกินไป

"ไม่ทำอะไรสักหน่อยเหรือ"

แล้วเขาก็ใช้ดาตึ้ง นั้นจ้องเธอรวดเดียวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เมื่อ
จิริศยายังไม่ตอบเขาก็หันไปพูดกับพ่อเทพบุตรแทน

"เข้าไปรอในห้องน้ำเถอะครับ ลักครู่ผมจะตามเข้าไป"

พ่อเทพบุตรพยักหน้าก่อนจะหันมาสนใจจิริศยาบ้าง "คุณโอเคไหม"

"ฮะ...อะ...โอเคคะ"

เธอพยายามจะยกนิ้วโป้งให้เขาทั้งที่บรรดาถุงยังค้างบนนิ้วอื่นๆ อยู่

"ขอโทษนะครับที่เกิดเรื่องนี้ขึ้น" เธอส่ายหน้าเร็ววู "จึ้นนายช่วยจัดการให้
คุณผู้หญิงคนนี้ด้วย"

พ่อเทพบุตรหันไปสั่งนายเสารงซึ่งน่าจะสูงน้อยกว่าเขาไม่ถึงห้าเซนติเมตร
จากนั้นก็ก้มศีรษะน้อยๆ ให้จิริศยา ซึ่งมันทำให้หัวใจของเธออ่อนยวบ ทำไม
เขาช่างแสนดี ขอบช่วยเหลือ แถมยังเอาใจใส่ผู้หญิงที่เขาเพิ่งเคยเจอครั้งแรก
อย่างนี้ มันน่าตกหลุมรักไม่ใช่เหรือ จิริศยามองตามร่างสูงนั้นด้วยสายตา
ละห้อยก่อนที่จะถูกกระซกกลับมายังโลกในความเป็นจริง เมื่อคนข้างตัว

เริ่มคุยโทรศัพท์เสียงดัง

"ลุงครับ เอาชุดสูทสีครีมของคุณกันที่ขึ้นมานบนห้องทำงานของท่านด้วย
ใช่ครับ เดี๋ยวนี้เลย"

จากนั้นเขาก็โทรสายใหม่

"ห้องแม่บ้านของอาคารใช่ไหมครับ มีอุบัติเหตุที่บริเวณหน้าลิฟต์
ชั้นสิบห้ากับภายในตัวลิฟต์หมายเลขสาม ช่วยมาทำความสะอาดด้วย...
ครับ ผมโทรมาจากบริษัทเพชรกุล ใช่ อีกครึ่งชั่วโมงจะมีการประชุมใหญ่
ภายในบริษัท ผมอยากให้จัดการเรื่องกลืนด้วย ถ้าสงสัยก็ดูกล้องวงจรปิด
เอาก็แล้วกัน"

เมื่อเขาวางสายลง ความสนใจจึงกลับมาหาเธอ

"คุณจิรัชยา..."

"ฮะ ทำไมคุณรู้ชื่อของฉัน"

เธอมั่นใจว่าตัวเองเพิ่งเคยเจอผู้ชายคนนี้เป็นครั้งแรกเหมือนกับที่เจอ
พ่อเทพบุตร คนที่เขาเรียกว่า 'ท่าน' นั้นแหละ แล้วทำไมนายเสารงถึงรู้จัก
ชื่อของเธอ เขาเป็นอะไรกันแน่...นักสืบเอกชน บอดี้การ์ด หรือหน่วย
รักษาความปลอดภัยของอาคารแห่งนี้ จิรัชยาส่งสายตาไม่ไว้วางใจให้อย่าง
ไม่ปิดบัง แต่เขากลับตีสีหน้าเรียบเฉยพร้อมกับพยักพยิตไปทีป้ายชื่อซึ่ง
ห้อยอยู่บนคอของเธอแทน

อ้อ เขาอ่านป้ายชื่อของฉันเอง ยายจิ เด็กโง่!

จิรัชยาเชิดหน้าขึ้น เพราะคงไม่มีอะไรให้อับอายไปได้มากกว่านี้แล้ว
ชายหนุ่มล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อสูทของตัวเองแล้วหยิบนามบัตรใบหนึ่ง
ออกมายื่นให้เธอ

"ไปที่ร้านคริสตัลบนชั้นสามฝั่งปลาซ่าของอาคารแล้วเลือกเสื้อผ้าชุดใหม่
มาหนึ่งชุด ยีนนามบัตรนี้ให้เขา เขาจะช่วยจัดการทุกอย่างให้คุณเองครับ"

จิรัชยารู้จักร้านเสื้อผ้าร้านนั้นดี เพราะชอบไปยืนดูตู้โชว์สินค้าหน้าร้าน

พร้อมเพื่อนร่วมงานเสมอ แต่เมื่อเห็นราคาของสินค้าแล้วพวกเธอก็ไม่กล้าที่จะเข้าไปทดลองชุดเลยสักครั้ง ภายในอาคารสำนักงานแห่งนี้จะมีการเปิดให้เข้าพื้นที่สำหรับทำธุรกิจร้านอาหาร ร้านเสื้อผ้า ร้านกาแฟ รวมถึงยังมีห้างสรรพสินค้าเล็กๆ ซึ่งร้านค้าทั้งหมดนั้นบรรจุอยู่ภายในชั้นสาม ซึ่งเป็นโซนพลาซ่าของอาคารนี้ด้วย พนักงานที่ทำงานอยู่ในอาคารนี้จึงมีโอกาสเดินเลือกซื้อสินค้าในช่วงเวลาพักอยู่เสมอ

"ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นคะ"

จิสัยารู้สึกว่าเธอถามคำถามได้ไ้มาก แต่ก็นั่นแหละ สิ่งที่อยู่ในใจหญิงสาวก็มีแต่คำถามนี้ ทำไมเขาต้องสั่งให้เธอทำโน่นทำนี่ด้วย เขาเป็นใครแล้วทำไมต้องทำอย่างนั้น

"หรือคุณจะทนกับกลิ่นอาหารบนตัวอย่างนี้ทั้งวัน คุณจะไม่ทำงานแล้วเหรอ"

"เอ่อ จริงด้วย"

เธอยอมรับด้วยความจำนน นั่นทำให้ชายหนุ่มถอนหายใจ

"รีบไปสิครับ"

จิสัยามองนาฬิกาข้อมือของเขาที่ เหยหน้าขึ้นสบตาเล็กๆ ที่มีแววยั่วและท้าทายนั้นที่ เธอหายใจเข้าลึกก่อนตอบ

"คุณจะต้องใช้ให้ฉันทำไมคะ ในเมื่อคุณไม่ได้เป็นคนทำให้ฉันเป็นแบบนี้"

"ผมไม่ได้เป็นคนง่าย"

"อ้าว ก็คุณบอกให้ฉันไปเลือกเสื้อผ้าใหม่ ถ้าคุณไม่ง่าย ฉันก็ไม่มีปัญญาไปซื้อเสื้อผ้าในร้านนั้นหรอกค่ะ เงินเดือนของฉันทั้งเดือนอาจจะซื้อได้แค่ผ้าพันคอสักผืนล่ะมัง"

"ความจริงเจ้านายของผมเป็นคนง่าย"

"หา?... "จิสัยพยายามใช้ความคิด "เจ้านายของคุณ...คุณหมายถึง

คนหล่อๆ ตัวสูงๆ เมื่อกันี้หรือคะ"

"ครับ" ชายหนุ่มถอนหายใจหนัก รู้สึกเหนื่อยมากกว่าการวิ่งขึ้นบันไดจากชั้นเก้ามาถึงชั้นสิบห้าเสียอีก "รับไป ไปจัดการตัวเองให้เรียบร้อย ผมจะโทรบอกเจ้าของร้านให้เตรียมต้อนรับคุณ ส่วนเรื่องอาหารเช้าพวกนี้ ผมจะหาของอื่นทดแทนให้ ว่าแต่ทั้งหมดนี้สำหรับคนกี่คน"

"เอ่อหก เอ้อ ไม่สิเจ็ด ไม่ใช่ๆ ต้องรวมฉันด้วย ก็แปดค่ะ"

"โอเค อาหารเช้าจะถูกส่งไปยังบริษัทของคุณภายในสิบห้านาที"

เขาพยักพยิตให้เธอรับนามบัตรในมือของเขาเสียที แม้จิริศยาจะยังงแต่ก็ยอมรับมันมาในที่สุด จังหวะนั้นเองลิฟต์ตัวหนึ่งก็จอดที่ชั้นสิบห้า และประตูของมันกำลังจะเปิด จู่ๆ ชายร่างสูงแต่ผอมเพรียวคนนั้นก็ขยับตัวมายืนบังร่างของเธอ จิริศยาจึงได้เห็นแผ่นหลังของเขาไกลแค่คืบ

ผู้ชายคนนี้หล่อสวย ผมรองทรงสั้น ดันคอดูแข็งแรง เขาสูงมากจริงๆ น่าจะเกินร้อยแปดสิบ แต่ก็ยังเตี้ยกว่าเจ้านายของเขาเล็กน้อย ตัวบางกว่าใส่เสื้อผ้าธรรมดากว่า และดูว่าแน่นอน

จิริศยาไม่รู้ว่านายเสารงขยับตัวมายืนหน้าเธอทำไม แต่เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกหญิงสาวก็เข้าใจ เขาบังเพื่อที่จะไม่ให้ใครเห็นเธอ แล้วตอนนั้นเขาก็เอ่ยทักใครบางคน

"สวัสดีครับ"

"อ้อ สวัสดีค่ะคุณพารณ ดิฉันทราบปัญหาแล้วค่ะ นี่ให้เด็กขึ้นมาแล้วเดี๋ยวจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยเลยนะคะ เอ้า ทุกคนรีบจัดการเลยเร็ว"

พนักงานจากบริษัททำความสะอาดประจำอาคารกรุเข้ามาหาจิริศยาพร้อมกันสามคน เพราะตำแหน่งที่เธอยืนอยู่那儿เป็นจุดที่สกปรกที่สุด

"ขอบคุณที่ผู้จัดการมาด้วยตัวเองนะคะ"

"ต้องมาสิคะ เป็นหน้าที่ของดิฉันโดยตรง คุณพารณไม่ต้องห่วงนะคะ เดี่ยวดิฉันจะยื่นควมคุมงานเองค่ะ รับรองว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย"

"ครับ"

จากนั้นเขาก็หันหลังกลับมาทันที จิรศยาสะดุ้งสุดตัว ตอนนั้นเธอรู้จักชื่อเขาแล้ว...นายพารณ ว่าแต่เขาเป็นใคร ทำไมทุกคนจึงดูเกรงอกเกรงใจเขานัก แม้แต่ผู้จัดการอาคารยังต้องมาจัดการปัญหาอาหารเช้าของเธอด้วยตัวเอง ชายหนุ่มก้มหน้าลงมามองหญิงสาวตรงหน้าด้วยสายตาว่างเปล่า

"คุณควรปล่อยถุงในมือทั้งหมดให้แม่บ้านจัดการนะ แล้วถ้ามีอะไรติดต่อผม..." เขายื่นนามบัตรอีกใบให้ "ผมต้องไปแล้ว เราเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น ทั้งหมดนี้เราจะชดเชยให้ครับ"

พารณก้มศีรษะให้เธอเล็กน้อยแล้วเดินไปทางห้องน้ำ ซึ่งตอนนี้เจ้านายของเขาครองอยู่ที่นี่ จิรศยามีนามบัตรในมือสองใบพร้อมกับเนื้อตัวที่มอมแมม เธอจะเข้าไปในบริษัทในสภาพนี้ได้อย่างไรกัน แล้วที่เขาบอกว่าให้ไปที่ร้านเสื้อตอนนี้ได้เลยนั้นมันทำได้จริงหรือ ในเมื่อปกติร้านเสื้อผ้าในฝั่งพลาซ่าจะเปิดพร้อมกันราวสิบนาฬิกา

"ป่าวว่าหนูควรจะไปล้างเนื้อตัวก่อนนะ"

"ใช่ค่ะ ไปที่ห้องน้ำเลยค่ะ นะคะ เตี่ยวทางนี้จะได้เริ่มทำความสะอาดเชิญค่ะ"

จิรศยาพยักหน้ารับความคิดเหล่านั้นจากพนักงานทำความสะอาดและผู้จัดการของพวกเขา ทุกคนคงอยากทำงานโดยที่ไม่มีเธอยืนขวางอยู่

พารณเดินเข้าไปในห้องน้ำชาย เขาเห็นเจ้านายของตนยืนอยู่หน้ากระจก ตอนนี้ก้นท่อนอกถอดเสื้อนอกวางพาดขอบอ่างล้างมือแล้ว

"เลอะมากไหมครับ"

ชายหนุ่มคนที่ถูกถามหันมายิ้มให้ก่อนตอบอย่างอารมณ์ดี "นายนี้เหมือนคุณแม่ของฉันเข้าไปทุกวัน แฮ่ ไม่มาก ระดับสามในสิบ เสื้อก็กับเช็ดไม่เปื้อน แต่ถ้าเปลี่ยนแค่สัทมนักจะไม่เข้ากันอยู่ดี"

"ครับ เปลี่ยนทั้งเสื้อทั้งกางเกงดีกว่า"

เสียงโทรศัพท์มือถือของพารณดังขึ้นเบาๆ เขามองดูหน้าจอแล้ว
ขออนุญาตรับ

"อยู่ในห้องน้ำ เอามาที่นั่นเลย"

เมื่อวางสายเขาก็รายงานให้กัณฑ์อเนกทราบ

"คนขับรถเอาชุดใหม่มาให้แล้วครับ"

ไม่กี่อึดใจชุดก็ถูกยี่นมาตรงหน้าเลขาอนุการหนุ่ม ผู้มีมาตรฐานและ
ประสิทธิภาพการทำงานที่สูงมาก เขายื่นชุดใหม่ให้กัณฑ์อเนกนำไปเปลี่ยน
ในห้องน้ำ ส่วนตัวเองก็ยืนรอเพื่อเก็บชุดเดิมคืนให้คนขับรถ ไม่นานกัณฑ์อเนก
ก็สะอาดสะอ้านและภูมิจานในชุดสูทสีครีมตัวใหม่ เขาเดินออกจากห้องน้ำ
อีกครั้งในลุคที่พร้อมทำงานสำคัญ โดยมีเลขานุการส่วนตัวเดินตามมาทาง
ด้านหลัง

ฝ่ายจิตวิทยากลับต้องเสียเวลาทำความสะอาดเสื้อผ้าและร่างกายของ
ตัวเองเกือบยี่สิบนาที แถมผลที่ออกมาก็ไม่ได้น่าอภิรมย์นัก เมื่อกลิ่นกาแฟเย็น
กับชานมไข่มุกยังแข่งกันส่งกลิ่นบนเสื้อของเธออยู่

"อ้อ ถึงชุดนี้มันจะเก่าแต่ก็เป็นชุดเก่งของฉันเลยนะ"

ที่ว่าชุดเก่งนั้นไม่ใช่เพราะมันสวยกว่าชุดอื่นหรือใหม่กว่า แต่มันเป็น
ชุดที่จิตวิทยาเชื่อว่าใส่แล้วจะนำโชคดีมาให้ พนักงานหน้าโต๊ะประชาสัมพันธ์
ของบริษัทใส่ชุดอื่นไม่ได้ นอกจากเครื่องแบบที่ทางบริษัทกำหนดเท่านั้น

"บางทีฉันอาจจะต้องลองทำตามที่นายเสารงบอกจริงๆ"

หญิงสาวจ้องมองสภาพของตัวเองหน้ากระจกด้วยสายตาละห้อย
มันดูน่าสมเพชเหลือเกิน แถมของกินที่ทุกคนฝากซื้อก็เสียหายหมด ตอนนี้
คงทำได้แค่เดินไปขอโทษทุกคนก่อน...

เมื่อกลับเข้ามาที่ออฟฟิศของตัวเองอีกครั้งจิตวิทยาก็พยายามรวบรวม

ความกล้าเพื่อที่จะไปบอกทุกคนก่อนว่าเกิดอะไรขึ้น จากนั้นคงต้องลงไปซื้ออาหารเข้าให้ทุกคนใหม่ แต่เมื่อโผล่หน้าเข้ามาในโรงซึ่งเป็นห้องทำงานรวมเธอก็ต้องประหลาดใจ เพราะตรงหน้าขณะนี้มีพนักงานของบริษัทมารวมตัวกันตรงกลางห้องซึ่งเป็นที่ประชุมขนาดใหญ่ แล้วยังมีคนใส่ชุดเซฟสีขาวของโรงแรมพร้อมหมวกทรงสูงยืนอยู่ในนั้นด้วยอีกสองคน

"จึมาแล้ว"

เสียงของกวิตา พนักงานการตลาดสาวสวยโผล่ขึ้นเมื่อเห็นหน้าตาที่เลอหลายของจิริศยาโผล่เข้ามาในห้อง ทุกคนจึงหันไปหาหญิงสาวต้นเรื่องพร้อมกัน

"คะ...คะ?" จิริศยาขมวดคิ้วยุ่ง

ผู้ชายร่างใหญ่ในชุดเซฟสองคนหันมาโค้งคำนับจิริศยา เธอตกใจจนต้องรีบยกมือขึ้นไหว้

"ผมมาจากโรงแรมที่อยู่ฝั่งตรงข้ามอาคารแห่งนี้ครับ นี่คืออาหารเข้าสำหรับแปดท่านตามที่ผมได้รับคำสั่งให้จัดหา จัดเตรียม และนำมาบริการสำหรับคุณจิริศยาคครับ"

"ฉันเหรอคะ"

ใช้เวลาประมาณห้าวินาทีกับการอ้าปากค้างแล้วก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นฝีมือของใคร

"เล่นใหญ่มาก..." หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง แต่เมื่อเห็นสีหน้าที่ปลื้มปริ่มของเพื่อนร่วมงานซึ่งยืนเรียงรายรอบโต๊ะประชุมแล้วเธอก็ยิ้มตาม "อ๊ะ ใช่ค่ะดิฉันเอง จิริศยา"

"ครับ เชิญทุกคนนั่งเลยครับ เราจะได้เริ่มเสิร์ฟ"

"ต้องถึงขนาดนั้นเลยเหรอคะ"

"มันเป็นมาตรฐานของทางโรงแรมครับ ขออนุญาตแนะนำอาหารเข้าของเราในวันนี้ก่อนนะครับ เนื่องจากเป็นการจัดเลี้ยงขนาดเล็กและเร่งด่วน

ทางโรงแรมจึงแนะนำขนมปังฝรั่งเศสรับประทานคู่กับซุปรำข้าวโพด แล้วยังมีครัวซองต์กับขนมปังคาวหวานอีกหลากหลายชนิดให้เลือกรับประทาน พร้อมเนยสดและแยมผลไม้ที่เป็นสูตรพิเศษของทางห้องอาหารของเรา นอกจากนี้ก็สามารถเลือกเครื่องดื่มประเภทชาอังกฤษหรือกาแฟได้อีกด้วยครับ ทั้งหมดวางอยู่ตรงนี้แล้ว"

เซฟขยับตัวนิดหน่อยแล้วผายมือไปทางด้านหลังของเขา จิรัศยาเพิ่งเห็นเต็มสองตาว่าทุกอย่างที่เซฟพูดนั้นวางอยู่ในรถเข็นอาหารสี่เงินเรียบร้อยแล้ว เธอร้องว่าออกมาอย่างลึ้มตัว

"เอ่อ ดิฉันคิดว่าพวกเราสามารถจัดการกันเองได้"

"ไม่ต้องการให้เราบริการหรือครับ"

"ค่ะ ไม่ต้องค่ะ"

เซฟทั้งสองหันไปซุบซิบกันอยู่ครู่หนึ่งแล้วหันมาบอกข้อสรุปของพวกเขานี้ให้จิรัศยาทราบ

"ถ้าอย่างนั้นเราจะรออยู่ที่หน้าบริษัทนะคะ เชิญทุกท่านเอร์เตอร์รี่กับอาหารเช้า หากมีปัญหอะไรเรียกพวกผมได้ทันทีนะคะ"

"ไม่เป็นไรค่ะ พวกเราโอเค" จิรัศยายกมือทำสัญญาณบอกว่าเธอโอเคจริงๆ

"มันเป็นหน้าที่ของเราครับ ไม่ต้องเกรงใจนะคะ"

"ค่ะ ได้ค่ะ ถ้ามีปัญหาเราจะเรียกนะคะ"

เซฟทั้งสองก็มึนศีรษะให้จิรัศยาอีกครั้ง เธอรีบก็มึนศีรษะรับด้วย และเมื่อพวกเขาเดินลับตาไปจากห้องโถงแล้ว เพื่อนร่วมงานทุกคนต่างก็รุมล้อมเข้ามาหาหญิงสาวร่างบางที่ตอนนี้แสนจะมอมแมม ทุกคนอยากรู้เหลือเกินว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ คนที่มาถึงตัวจิรัศยาก่อนใครก็คือกิตา หญิงสาวร่างบางระหง เธอสูงกว่าจิรัศยา แต่งตัวหรูหราฟู่ฟ่ามีสไตล์กว่า แต่งหน้าก็ฉูดฉาดมีสีสันทันไม่เสียชื่อที่เป็น MC* เก้ามาก่อนที่จะผันตัวมาเป็น

* MC ย่อมาจาก Master of ceremonies หมายถึงพิธีกรที่ทำหน้าที่ดำเนินรายการบนเวที

นักการตลาด

"เกิดอะไรขึ้น! ทำไมโรงแรมส่งอาหารเข้ามาให้พวกเรา จิไปทำอะไรไว้
หรือ"

"เราไม่ได้ทำ แต่มีคนทำ..."

จิรัศยาก็หันมองเสื้อผ้าของตัวเอง คราวนี้ทุกคนจึงได้เห็นพร้อมกันว่า
หญิงสาวอยู่ในสภาพที่ไม่น่าดูนัก เธอเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่อุบัติเหตุ
ที่เธอถูกชนจนถึงเรื่องที่ชายหนุ่มบอกว่าจะส่งอาหารเข้ามาชดเชยให้

"หุย...ลากปากพวกเรา"

ผู้ช่วยเลขานุการผู้บริหารหลุดปากออกมาแล้วก็ต้องหน้าเจื่อน เมื่อ
นึกขึ้นมาได้ว่าอาหารเข้าแสนวิเศษมือนั้นนั้นต้องแลกมาด้วยความสกปรก
ที่เกิดกับประชาสัมพันธ์ของบริษัท

"เอ่อ พี่ขอโทษนะจิ ตื่นเต้นไปหน่อยนะ เพราะปกติก็ไม่เคยจะได้กิน
ของหรูหราจากโรงแรมห้าดาวแบบนี้"

จิรัศยาพยายามยิ้ม "ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่เดือน มันเป็นอุบัติเหตุนี้คะ
มา...เรามาทานกันให้หมดนี้กันเถอะ"

เมื่อหญิงสาวผู้เป็นต้นเรื่องพูดเปิดโอกาส ทุกคนจึงรีบยับเข้ามา
ใกล้รถเข็นอาหารเข้าด้วยความตื่นเต้น กวีตาดึงข้อมือของจิรัศยาเข้ามา
ใกล้ตนแล้วกระซิบที่ข้างหู

"รีบเอาอาหารไปทานที่โต๊ะของเราเถอะ...มีเรื่องจะถามเยอะเลย"

"ได้"

สองสาวแยกตัวออกมาจากเพื่อนร่วมงานคนอื่น ซึ่งตอนนี้ต่างก็
กำลังมีความสุขกับการรับประทานอาหารเข้าจากโรงแรมระดับห้าดาว คนที่
ไม่ได้ฝากจิรัศยาซื้ออาหารเข้าก็พลอยเข้ามาร่วมวงด้วย เพราะอาหารที่
ถูกนำมานั้นมีปริมาณมากกว่าที่คนแปดคนจะรับประทานหมดในมือเดียว

กวีตาก็คัดคร่ำของต์คำแรกแล้วทำท่าดังได้ขึ้นสวรรค์

"บุญปาก บุญกระเพาะแท้ๆ อู๋ โทษทีนะจ้ะ เราลืมไปว่าจี้ต้องลำบาก เพราะเรื่องนี้"

"ช่างเถอะ มันเกิดขึ้นแล้วนี่ ทำยังไงได้นอกจากยอมรับมัน"

จิริศยาหยิบบลูเบอร์รี่มาฟืนขึ้นมากัดคำหนึ่งแล้วก็อดทำท่าคล้ายกับกวีตาไม่ได้ และดูเหมือนเพื่อนร่วมงานของเธอยังคงมีเรื่องสงสัยอยู่

"เขาเป็นใคร"

"ใคร?"

"คนที่ทำจี้เป็นอย่างนี้ไง"

"ไม่รู้สิ" หญิงสาวก็ดขนมอีกคำ

"หล่อมัย"

เมื่อถึงคำถามนี้จิริศยาก็ตาลุกวาว "อย่าเรียกว่าหล่อ ต้องบอกว่าราวเทพบุตร เราไม่เคยเห็นเขามาก่อนเลยนะ โดยเฉพาะบนชั้นนี้"

"นั่นสิ ถ้าลงชั้นเดียวกับเราก็คงแสดงว่าเขาก็ต้องทำงานอยู่บนชั้นนี้ด้วย... บริษัทไหนสักแห่ง"

"ใช่"

จิริศยาจำได้เลื่อนร่างว่านายเสารงพูดถึงชื่อบริษัทของเขา แต่เธอก็ไม่มั่นใจ จึงไม่ได้บอกกวีตา

"น่าสับสนนะ"

จิริศยาแกล้งหันไปสบตากวีตาด้วยสายตากรุ่มกริมก่อนถอนหายใจหนัก "อย่าเลย ท่าทางนายคนนั้นคงไม่ให้เราได้เจอเขาอีกหรอก"

"ใครคือนายคนนั้น"

"คนที่ให้นามบัตรเราไง"

จิริศยาควักนามบัตรสองใบออกมาจากกระเป๋ากระโปรงแล้ววางบนโต๊ะทำงานของกวีตา เจ้าของโต๊ะกวาดสายตาด่วนเร็วๆ แล้วเลือกหยิบ

นามบัตรของร้านเสื้อผ้าชั้นมาอ่าน

"นี่คืออะไร"

"ร้านเสื้อผ้าบนชั้นสามไง นายคนนั้นบอกให้เราไปเอาเสื้อผ้าชุดใหม่
ที่นั่น มันเป็นการชดใช้ค่าเสียหายหลังจากเกิดอุบัติเหตุขึ้นนะ"

"โห จิโซคตจัง ทำไมไม่เป็นเรา เรายอมสกปรกมากกว่านี้อีกสิบเท่า
ถ้าเขาจะชดเชยด้วยเสื้อผ้าจากร้านคริสตัล"

"จะบ้าหรือตา...พูดจริงๆ นะ เราไม่กล้าไปเอาชุดใหม่ที่ร้านนั้นหรอก"

"ทำไมล่ะ" กวิตาขมวดคิ้วยุ่ง

"มันมากเกินไปนะ ตาก็รู้ว่าเสื้อผ้าร้านนั้นแพงจะตาย เทียบกับ
ของเรานะคงซื้อชุดทำงานเราได้สักห้าหกตัว"

"แต่มันเป็นสิทธิ์ของเรานะ เขาทำเราเป็นอย่างนี้ เขาชดใช้ให้ก็ถูกต้อง
แล้ว"

"อันที่จริงจะว่าไปมันก็ไม่ใช่ความผิดของเขาซะทีเดียวหรอก" จิรศยา
พยายามทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างช้าๆ "เหมือนจะมีคนชนเรา พอเรา
จะล้มหน้าคว่ำเขาก็ฉวยข้อมือเราไว้ทันเวลาพอดี จริงๆ ต้องเรียกว่าเขา
ช่วยเราไว้ต่างหาก"

"โห นี่ก็เป็นบุพเพสันนิวาส"

จิรศยาอึ้งขำแต่ก็แอบเชื่อนิดๆ "ไม่หรอก อุบัติเหตุนะ"

"แต่เขาเป็นผู้ชายที่ดีมากเลยนะ ชดใช้ค่าเสียหายให้จ้ดด้วย"

"อืม"

หญิงสาวรับคำแล้วรับประทานอาหารของตนเงยบๆ ในใจคิดทบทวน
คำพูดของกวิตาไปด้วย นี่เธอต้องขอบคุณใครกันแน่ ระหว่างผู้ชายคนที่
ช่วยเหลือหรือคนที่จัดการเรื่องทั้งหมดนี้แทนเขา ใครกันที่เป็นผู้ชายที่ดีมาก
คนนั้น...

บทที่ 2

บริษัท เฟรชคูล จำกัด (มหาชน) เป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เมื่อห้าปีก่อน แล้วหลังจากนั้นผลการดำเนินงานก็เจริญรุ่งเรืองมาโดยตลอด มูลค่าหุ้นรวมของบริษัทสูงถึงพันล้านบาท แม้ประธานกรรมการบริหารของบริษัทจะเป็นผู้ทรงอิทธิพลในวงการน้ำดื่มของประเทศมานานกว่านั้น แต่คนที่นำบริษัทเข้าตลาดเพื่อระดมทุนขยายกิจการให้มีขนาดใหญ่ขึ้นนั้นเป็นคนรุ่นลูก

กมลพัชรนี่เป็นประธานกรรมการบริหารบริษัทนับตั้งแต่สามีของนางได้จากไป เขาทิ้งสมบัติ บุตรชาย บุตรสาว และภาระทุกอย่างในชีวิตไว้ให้เธอจัดการดูแล คงไม่ต้องบอกว่าเธอต้องใช้พลังงานมากเท่าไรเพื่อที่จะรักษาทุกอย่างไว้ อย่างน้อยที่สุดมันต้องเหมือนเดิม เหมือนตอนที่อุกฤษณ์ยังมีชีวิตอยู่ แต่ความจริงแล้วกมลพัชรทำได้ดีมากกว่านั้น เพราะบริษัทเจริญรุ่งเรืองเรื่อยมาจนกระทั่งถึงวันที่กัณฑ์อ่อนแอกะมารีบช่วงต่อ ขณะนี้จึงเป็นเวลาหัวเลี้ยวหัวต่ออีกครั้ง ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้น

เมื่อสิบนาทีก่อนที่เธอจะมาถึงบ้านของกมลพัชรโทรศัพท์เข้ามาแจ้ง บุตรีรินทร์ เลขาธุการของเธอแล้วว่ากำลังจะมาถึง หลังจากนั้นทุกคนใน

สำนักงานที่ต้นตัวทันที คนที่มีหน้าที่ทำงานประจำก็นั่งประจำที่ของตน ส่วนคนที่ต้องเข้าร่วมประชุมต่างก็เข้าไปรอในห้องประชุมอย่างเป็นระเบียบ เลขานุการผู้บริหารระดับสูงส่งวาระการประชุมพร้อมรายงานการดำเนินงาน ให้กรรมการทุกคนได้อ่านก่อน ส่วนกัณฑ์อเนกนั้นเพิ่งเดินเข้ามาสมทบทุกคนในห้องภายหลัง

"สวัสดีครับ"

ชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทสีครีมเดินเข้ามาพร้อมกับคำทักทาย เมื่อคณะกรรมการทั้งเจ็ดท่านเงยหน้าขึ้นมอง เขาจึงหยุดแล้วยกมือไหว้ เสียงทักทายและตอบรับดังขึ้นหลังจากนั้น กัณฑ์อเนกยิ้มกว้างแล้วนั่งลงประจำที่ซึ่งอยู่ทางด้านขวามือของประธาน พารณซึ่งเดินตามมาติดๆ นำเอกสารในส่วนของเจ้านายตนวางไว้บนโต๊ะตรงหน้าแล้วถอยไปยืนทางด้านหลัง กัณฑ์อเนกไม่ได้สนใจเอกสารพวกนั้นแต่เขากลับกวาดสายตามองทุกคนบนโต๊ะด้วยสีหน้าที่อึมครึมน้อยๆ

"ผมดีใจนะครับที่เห็นทุกคนสบายดี"

มีบรรยากาศของความตึงเครียดเกิดขึ้นอย่างชัดเจน คณะกรรมการทุกคนแม้จะมีอายุน้อยกว่ากมลพัชร แต่ก็อาวุโสมากกว่ากัณฑ์อเนกมาก จำนวนเกินครึ่งที่นั่นอยู่นี้เคยทำงานร่วมกันกับพ่อของเขา และทุกคนเคยเห็นเขาเข้ามาทำงานวันแรกในฐานะรองประธานกรรมการบริษัท

ยังไมทันที่ใครจะตอบทสนทนากับกัณฑ์อเนก เลขานุการก็เข้ามาแจ้งกับทุกคนว่าท่านประธานกำลังจะมาถึง สมาชิกทุกคนในห้องจึงยืนขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน ไม่กี่อึดใจหญิงวัยห้าสิบปลายๆ ก็เดินเข้ามาด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้ม เธออุกมูมิฐานในชุดกระโปรงและสูทสีเขียวยาวไขว่กา พร้อมกับกระเป๋าทึบสีเดียวกัน รูปร่างของกมลพัชรนั้นดูดีกว่าผู้หญิงในวัยเดียวกัน แสดงว่าดูแลตัวเองได้ค่อนข้างดี ผมหยักศกยาวแค่ปากถูกโกนเป็นสีน้ำตาลเข้ม เครื่องหน้าเล็กและดูดีกว่าลูกชายมาก เมื่อทุกคนยกมือไหว้เธอก็หยุดยืน

แล้วไหว้ตอบ

"สวัสดีค่ะ เชิญนั่งคะ"

บรรยากาศภายในห้องเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง คณะกรรมการคนอื่นดูจะสบายใจและผ่อนคลายกว่าเมื่อกมลพัชรปรากฏตัวขึ้นในห้องประชุมแตกต่างจากช่วงห้านาทีก่อน เมื่อทุกคนนั่งลงเรียบร้อยแล้วกมลพัชรก็กล่าวต้อนรับและเปิดประชุมอย่างเป็นทางการนั่นเองทันที

"ขอบคุณที่สละเวลามาทู ไตรมาส วันนี้จะพยายามให้การประชุมเสร็จเร็วกว่าครั้งก่อนนะ จำได้ว่าล่าช้าเกือบจะเที่ยงวัน"

คนที่นั่งหัวโต๊ะมีลูกเล็กเป็นสันคม ช่วงปลายองุ่นเล็กน้อย มันกำลังรองรับแวนสายตาที่เพิ่งถูกสวม กมลพัชรไม่ได้ทักทายบุตรชายของตนเป็นการส่วนตัวแต่หันไปสนใจเอกสารตรงหน้าแทน

"ใครมีอะไรอยากจะพูดก่อนที่จะเริ่มการประชุมกันมั๊ยคะ"

มีชายสูงวัยคนหนึ่งยกมือก่อนที่จะกมลพัชรจะอนุญาตให้เขาพูด

"ผมอ่านวาระการประชุมแล้วคิดว่าควรจะมีอะไรเพิ่มเติมสักหน่อย"

"อะไรคะ"

เลขานุการของกมลพัชรขยับปากกาในมือเตรียมจดสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น สายตามลอบของกัณฑ์อเนกพุ่งตรงไปที่ชายคนนั้นอย่างเฝ้ารวัง กมลพัชรเองแม้ท่าทางภายนอกจะดูไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใดแต่ในใจก็ลุ่มอยู่เช่นกันว่าการการอาวุธท่านนั้นจะกล่าวอะไร

"เรื่องของกัณฑ์..."

คนถูกพาดพิงกลอกตาขึ้นมองบนเพดานก่อนจะหายใจลึก กมลพัชรไม่ได้หันกลับมาดูลูกชายสักนิด นางแค้มยิ้มน้อยๆ ก่อนตอบ

"เรื่องส่วนตัวเก็บไว้ที่หลังเถอะคะคุณพญักษ์"

"ทีหลังนี่หมายถึง เรื่องหลังสุดของวาระการประชุมวันนี้หรือหลังจากวันนี้แต่เป็นเมื่อไรก็ไม่รู้ละ คุณพัชรก็รู้ดีว่าเรื่องที่ผมจะพูดไม่ใช่เรื่องส่วนตัว

ของกันท์คนเดียว"

กมลพัชรศิริตมูกะตาขโมยเล่น เหมือนจะประวิงเวลาเพื่อหาคำตอบที่นุ่มนวลที่สุดมาตอบ แต่ยังไม่ทันที่เธอจะเริ่มคนที่กลายเป็นหัวข้อการสนทนา กลับชิงพูดเสียก่อน

"คุณลุงจะจับผมแต่งงานให้ได้เลยสินะครับ"

"ถ้าเป็นเด็กหัวอ่อนกว่านี้ลุงก็คงจะทำไปแล้ว"

คำตอบที่ตอบกลับมาเหมือนหลุดมาจากปากของคนไม่มีหัวใจ คนที่มองอะไรๆ เป็นเรื่องที่ตนสามารถควบคุมได้ไปเสียหมด แม้กระทั่งจิตใจของมนุษย์ด้วยกันเอง ตอนนั้นกมลพัชรศิริตมูกะตาตามองใบหน้าของลูกชายนิยน์ตานั่นการาบเขาอยู่ในที่ ก็นท้อเนกเองก็รู้ตัวว่าในห้องประชุมแห่งนี้แม่ของเขาต้องแค้นใครบ้าง ซึ่งคำตอบนั้นไม่ใช่เขาแน่

"ก็นท้อแล้วนี่ว่าชีวิตส่วนตัวของเราน่ะมันขึ้นอยู่กับราคาหุ้นของบริษัทด้วย"

ก็นท้อเนกส่ายยิ้มอย่างแค้นขำ ใบหน้าที่เคยงามราวเทพบุตรแปรเปลี่ยนเป็นชาตานเจ้าเล่ห์ในชั่วพริบตา

"ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะ เมื่อสองวันก่อนแค่ข่าวซุบซิบยังทำให้มีแรงเทขายออกมามากกว่าปกติเลย"

ชายหนุ่มขยับเก้าอี้แล้วยึดตัวตรงกว่าเดิม เขาประสานมือไว้บนโต๊ะก่อนตอบ

"เมื่อต้นสัปดาห์ที่ผ่านมารัฐบาลออกมาพูดถึงแผนการเพิ่มอัตราภาษีสำหรับสินค้าประเภทเครื่องดื่มที่เพิ่มความหวานเพิ่มลงไป เรื่องนี้กลายเป็นประเด็นทำให้เฟรชคูลถูกจับตามอง เนื่องจากธุรกิจของเรามีสินค้าที่ให้ความหวานอยู่หลายชนิด มันก็อาจเกิดผลกระทบกับราคาหุ้นในตลาดในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ได้ ผมไม่คิดว่าเรื่องส่วนตัวของผมจะเป็นต้นเหตุอย่างที่คุณลุงว่ามานะครับ"

คู่กรณีถึงกับหน้าม่านไปแต่ก็ไม่ยอมรับออกมาว่าสิ่งที่กัณฑ์อเนกพูดมานั้นเป็นความจริงสำหรับเขา กมลพัชรเห็นโอกาสที่จะเริ่มผ่านเรื่องนี้ไปนางจึงเตือนสติคณะกรรมการอีกครั้ง

"เออละ เรามีเรื่องต้องคุยกันหลายเรื่อง เริ่มเลยดีกว่านะคะ"

ไม่รอให้ใครปฏิเสธ ประธานกรรมการหันไปพยักหน้าให้เลขานุการของตนเริ่มดำเนินการประชุม โดยในวาระแรกเป็นการรายงานผลการดำเนินงานที่ผ่านมา...

"เรื่องน้ำดิบสำหรับกระบวนการผลิตในปีนี้ บริษัทของเรามีเพียงพอและอาจจะเหลือสำหรับขายให้โรงงานอุตสาหกรรมหรือธุรกิจอื่นด้วยคะ"

กัณฑ์อเนกยิ้มกริ่มพร้อมกับกวาดสายตาไปทั่วโต๊ะ กมลพัชรก็ยิ้มน้อยๆเช่นกัน

"แสดงว่าเรื่องการลงทุนเพื่อซื้อที่ดินสำหรับทำบ่อกักเก็บน้ำธรรมชาติในจังหวัดปราจีนบุรีเมื่อสองปีก่อนเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าสินะ"

เรื่องราวในอดีตหมุนวนกลับมาในความทรงจำของชายหนุ่มผู้เป็นทายาทคนโตของอูกฤษณ์ นี่คือการแรกที่เขามีโอกาสแสดงให้เห็นว่าความคิดเรื่องการลงทุนของเขานั้นมีประโยชน์ต่อบริษัทเป็นอย่างไร เขากลับตัดสินใจทำในสิ่งที่คณะกรรมการคนอื่นๆ เอาแต่คัดค้านเพราะไม่ยอมเสียเงินก้อนใหญ่ไปกับการซื้ออสังหาริมทรัพย์แล้วยังไม่รู้ว่าจะคืนทุนเมื่อใด กัณฑ์อเนกยอมเสี่ยงและพยายามหาข้อมูลมาสนับสนุนความคิดของตัวเองเพื่อให้บอร์ดบริหารยกมือเห็นด้วยกับเขาในเรื่องนี้ ในตอนนั้นคณะกรรมการส่วนใหญ่ไม่ค่อยเห็นด้วยนัก และเขามารู้ภายหลังว่ามารดาเป็นผู้ช่วยโน้มน้าวให้หลายๆ คนยอมสนับสนุนความคิดของเขา

กัณฑ์อเนกต้องทำงานร่วมกับคนหัวเก่า ซึ่งบางครั้งมันก็ทำให้เขาหงุดหงิดรำคาญใจ แต่คนที่เหนือที่สุดก็น่าจะเป็นกมลพัชร เพราะต้องทำหน้าที่ประสานแนวความคิดของคนรุ่นเก่ากับคนหัวไวอย่างลูกชายให้ไป

ด้วยกันได้ ภายใต้สภาพการทำงานที่มึนงงให้ต้องขบคิดและปรับตัวอยู่ตลอดเวลา

ชายหนุ่มผู้อยู่เบื้องหลังอีกคนก็อดอมยิ้มไม่ได้ พารณก็เป็นอีกคนที่อยู่กับกัณฑ์อเนก ในวันที่เขาต้องต่อสู้ทางความคิดกับผู้บริหารรุ่นเก่าด้วยความสำเร็จในวันนั้นก็มีเขาร่วมเป็นส่วนหนึ่งด้วยเหมือนกัน

การประชุมสิ้นสุดลงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาพอดี ไม่มีใครพูดถึงเรื่องที่พุกกะได้เกริ่นไว้ อาจเป็นเพราะวาระการประชุมค่อนข้างอัดแน่นหรือไม่ก็เป็นเพราะกมลพัชรไม่เปิดโอกาสให้ใครถามเรื่องนี้ขึ้นมาอีก เมื่อคณะกรรมการต่างทยอยลุกจากเก้าอี้ไปแล้วก็เหลือเพียงแม่กับบุตรชายพร้อมกับเลขานุการส่วนตัวของทั้งคู่เท่านั้น กัณฑ์อเนกทิ้งแผ่นหลังลงกับพนักเก้าอี้ดังคนหมดเรี่ยวแรง

"ขอบคุณนะครับที่ช่วยไม่ให้ลูกพุกกะโหมตีผมไปมากกว่านี้"

เขากล่าวกับมารดาอย่างมีพิธีรีตอง แต่กมลพัชรไม่ได้สนใจ นางกลับหันมาจ้องมองเสื้อผ้าของลูกชายแทน

"เมื่อเช้าไม่ได้ใส่ชุดนี้นี่"

กัณฑ์อเนกขมวดคิ้ว "คุณแม่รู้ได้อย่างไร เมื่อเช้าเราไม่ได้เจอกันสักหน่อย"

"ฉันเป็นใคร"

คนถามเสียงแข็งขึ้นนิดหนึ่งแต่แววตาไม่ได้ดุ กัณฑ์อเนกหัวเราะหิ

"จริง คุณหญิงกมลพัชรสามารถรู้ได้ทุกเรื่องหากเธอต้องการ"

"ไม่เอาน่า เลิกเรียกคุณหญิงเถอะ ไม่ชินแล้วก็ไม่ชอบด้วย"

ชายหนุ่มอมยิ้มแล้วพยักหน้ารับ มารดาของเขาทำงานเพื่อสังคมควบคู่กับการบริหารธุรกิจขนาดใหญ่มาหลายปี มีหลายโครงการที่เฟรชชูลทำเพื่อช่วยเหลือคนไร้บ้าน คนเป็นมะเร็ง เด็กที่ขาดทุนทรัพย์ในการเรียน และคนยากจน ดังนั้นตำแหน่งคุณหญิงที่ได้รับมานั้นจึงเป็นเครื่องการันตีได้ว่า

กมลพัชรเป็นบุคคลที่เสียสละเพื่อสังคมมากเพียงใด

"อย่าเฉไฉ ตอบแม่มาก่อน ชุตเมื่อเข้าไปไหน ทำไมถอด แม่ชอบชุตนั้นนะ"

"อุบัติเหตุนิดหน่อยครับ เราไปคุยกันที่ห้องทำงานของผมมั้ย เพื่อมีใครจะใช้ห้องประชุม"

"ไม่ดีกว่า ตอนบ่ายแม่มีธุระ ภารกิจคุณหญิงคุณนายที่กัณฑ์ชอบเรียกนะ"

"อ้อ ครับ แต่มีเวลาทานข้าวด้วยกันก่อนใช้ไหมฮะ"

กมลพัชรส่ายหน้า "เดี๋ยวจะออกไปเลย เรานะก็ควรกลับไปนอนบ้านบ้างนะ"

"ครับ ถ้าว่าง..."

"แล้วมีเรื่องยุ่งอะไรหนักหนาลึกลับบ้านไม่ได้ ตอนนี้นักข่าวสังคมรู้เรื่องของเรามากกว่าแม่แล้วละมัง"

กัณฑ์อเนกถอนหายใจหนัก "บ้านหลังใหญ่เกินไป เหง"

กมลพัชรค้อนให้ "คนเดินกันย้วยเหยียดบ้านบอกว่าหง"

"นั่นมันคนทำงานบ้านกับผู้ช่วยของคุณแม่นี่ครับ"

"งั้นก็รอน้องสาวแกกลับมา"

"กึ่งจะกลับบ้านหรือครับ"

"เห็นอย่างนั้นนะ"

กัณฑ์อเนกมีน้องสาวคนหนึ่งชื่อกิริติกา เธอเป็นสาวที่เปรี้ยวจัด เติบโตที่ประเทศสหรัฐอเมริกาและใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นมากกว่าในเมืองไทยไปเสียแล้ว จู่ๆ กมลพัชรก็ลุกขึ้น ทำให้เลขาฯ ของเธอและพารณพลอยยืนไปด้วย มีกัณฑ์อเนกคนเดียวที่ยังคงนั่งอยู่

"ถ้ากึ่งมาถึงเมื่อไรคุณแม่ก็บอกรณมาแล้วกันนะครับ เพื่อทานข้าวด้วยกัน"

"ได้ แม่ไปละ"

กัณฑ์อเนกโลกขึ้นยืนเป็นคนสุดท้าย "ครับ"

กมลพัชรพยักหน้าให้ลูกชายน้อยๆ จากนั้นก็หมุนตัวออกจากโต๊ะห้องประชุมไป กัณฑ์อเนกเฝ้ามองตามหลังของมารดาซึ่งมักมีคนติดตามอยู่เสมอขึ้นไป ไม่เว้นแม้แต่เลขานุการส่วนตัวของเขาเอง พารณก็เดินตามกมลพัชรออกจากห้องประชุมไปด้วย

เมื่อพ้นประตูของบริษัทออกมาแล้วพารณก็ถูกตั้งคำถามทันที

"เกิดอะไรขึ้น"

"อุบัติเหตุเล็กน้อยครับ ทำให้สัทของคุณหนูสกรกเลยต้องเปลี่ยน"

"อืม..." กมลพัชรไม่ได้หยุดเดิน "แล้วผู้หญิงที่เป็นขาวนั้นคนใหม่หรือคนเดิม"

"เอ่อ...คนใหม่ครับ เธอเป็นนางแบบ"

"ถ้าถึงเวลาต้องจัดการก็ลงมือเลย อย่าปล่อยไว้นานเหมือนคนก่อน มันจะกำจัดยาก เข้าใจที่ฉันพูดไหม"

"เข้าใจครับ"

ขบวนเล็กๆ นั้นไปหยุดยืนตรงหน้าลิฟต์ พารณเป็นคนยื่นมือออกไปกดปุ่มให้ แล้วเหมือนกับลิฟต์ถูกล็อกไว้เพื่อกมลพัชรโดยเฉพาะ มันตรงดิ่งมายังชั้นสิบห้าโดยไม่ได้แวะที่ชั้นไหนเลย เสียงสัญญาณบอกให้รู้ว่าประตูลิฟต์กำลังจะเปิด และท่านประธานกำลังจะฝากคำสั่งสุดท้ายไว้

"ฉันยอมให้กัณฑ์ไปอยู่ที่คอนโดฯ นั้นทีเดียว ถ้าเขาไม่มีที่อยู่แห่งใหม่อีกจะต้องรายงานทันที"

"ครับ" พารณก้มศีรษะให้

บุครินทร์เปิดประตูลิฟต์ค้างไว้เพื่อรอเจ้านายของตน กมลพัชรหันมามองพารณแวบหนึ่งก่อนจะก้าวเข้าไปในลิฟต์ ชายหนุ่มไม่ได้ตามเข้าไปด้วย เพียงแต่

ยื่นส่งตรงหน้าประตูลั่น เมื่อประตูลิฟต์กำลังปิดลงจู่ๆ กมลพัชรก็ออกคำสั่งให้เปิดอีกรอบ

"เดี๋ยวก่อน!"

ประตูลิฟต์ค้างไว้ตามสั่ง พารณารู้แล้วว่ากำลังจะได้รับคำสั่ง เขายืนตัวตรงมือแนบลำตัว สายตาดึงมองไปยังท่านประธานอย่างพร้อมที่จะตอบสนองคำสั่งนั้นทุกวินาที

"ถ้ากึ่งกลับมา เธอต้องไปทานข้าวที่บ้านด้วย"

พารณแทบกลืนหายใจเมื่อได้ยิน แต่เขาก็รีบปากไปในที่สุด เมื่อประตูลิฟต์ปิดลงชายหนุ่มจึงมีโอกาสนอนคลายหัวไหล่และถอนลมหายใจยาวๆ สักครั้ง

เลขานุการหนุ่มผู้มีขนตาเล็กหยีเดินกลับเข้ามาในออฟฟิศด้วยสีหน้าครุ่นคิด ประชาสัมพันธ์หน้าบริษัทของเขาได้ครอบคลุมตั้งแต่ประตูหน้าเมื่อทั้งสองประสานสายตากันพารณก็รู้ว่าคนข้างในคงต้องการพบตัวของเขาทันทีที่ส่งกมลพัชรเรียบร้อยแล้ว เขาพยักหน้าให้ประชาสัมพันธ์อย่างรู้ทันว่าตนเองต้องทำอะไรต่อไป

พารณไปหยุดที่หน้าห้องทำงานซึ่งมีป้ายบอกว่าเป็นห้องของรองประธานกรรมการ ชายหนุ่มเคาะประตูสามครั้ง เสียงอนุญาตดังลอดออกมาให้ได้ยิน จากนั้นเขาจึงเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานโทนสีเขียวเข้มซึ่งเป็นสีโปรดของกัณฑ์อเนก เฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ในห้องนี้ตกแต่งด้วยไม้และหนัง โซฟาขนาดใหญ่ซึ่งไว้สำหรับรับแขกกับชุดหนังชั้นดี มันทำให้ห้องทำงานแห่งนี้ดูเคร่งขรึมขึ้น เจ้าของห้องนั่งที่โต๊ะทำงานของตัวเองซึ่งวางอยู่ตรงข้ามกับโซฟารับแขก เมื่อเห็นพารณเดินเข้ามาเขาก็ยังคำถามทันที

"โดนชักกะเยียดยิบเลยสิ" แล้วเขาก็ชี้หน้าเลขาฯ ของตัวเอง "ห้ามบอก

เรื่องห้องใหม่ละ"

"ครับ ผมไม่ได้พูด"

เพราะมันเป็นที่อยู่เดิม ไม่ใช่ที่อยู่ใหม่อย่างที่กมลพัชรธาม มันเป็นคนโตมโตมเดียวกันแต่ไม่ใช่ห้องเดียวกันกับที่คุณหญิงแม่ของกัณฑ์เนกรู้ เขาไม่ได้โกหกแค่ช่วยปกปิด พารณไปหยุดยั้งที่หน้าโต๊ะทำงานของคนเป็นเจ้านาย ซึ่งตอนนี้อยู่เหมือนกัณฑ์เนกจะอารมณ์ดีขึ้นกว่าช่วงเวลาตอนเข้าประชุมมาก

"ดีมาก เออ แล้วเรื่องเมื่อเช้านายจัดการยังไงบ้าง"

สมองของพารณคิดเร็วจ๊วเจ้านายหมายถึงเรื่องไหนกันแน่ที่เขาต้องจัดการ แล้วใบหน้าของพนักงานออฟฟิศสาวที่มีเนื้อตัวเปราะเปื้อนก็แดงขึ้นมาในความทรงจำ

"อ้อ เรื่องนั้น...ผมให้นามบัตรของร้านคริสตัลไปครับ"

กัณฑ์เนกพยักหน้าเห็นด้วย "ดีแล้ว แล้วเขาเลือกชุดไหน"

คราวนี้พารณอ้าปากหวอ ใครจะไปคิดว่าเจ้านายของเขาจะสนใจในรายละเอียดมากขนาดนั้น แต่ผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่จิกกันเพราะอุบัติเหตุที่ไม่น่าประทับใจเอาซะเลย แล้วทำไมกัณฑ์เนกต้องอยากรู้ว่าเธอจะเลือกเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดไหน

"มะ...ไม่ทราบครับ ผมยังไม่ได้ตามเรื่องนี้"

"ทำไมล่ะ ผิดวิสัยนายนะ"

"เออ เพิ่งออกจากห้องประชุม ผมยังไม่มีเวลาคิดเรื่องนี้"

"งั้นก็ตามเรื่องให้ด้วย ฉันไม่ชอบให้ใครคิดว่าฉันเป็นคนไม่มีความรับผิดชอบ แล้วนายว่าผู้หญิงคนนั้นจะรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร"

พารณพยายามนึกถึงสีหน้าและท่าทางของจิรัชยาในช่วงที่เขามีโอกาสสนทนากับเธอ ว่ามีตรงไหนหรืออะไรที่พอจะบอกได้ไหมว่าเธอคนนั้นรู้จักกัณฑ์เนก แล้วเขาก็ส่ายหน้า...

"ไม่น่าจะรู้จักนะครับ แต่เขาอาจจะทราบแล้วหลังจากที่เราสั่งให้โรงแรม จัดอาหารเข้าไปชดใช้ข้าวของที่เสียหายของเขา"

"เจ้ นายนี้ไม่เคยทำให้ผิดหวังเลย" แล้วจู่ๆ เขาก็ลุกขึ้น "เสร็จเรื่อง แล้ว ฉันกลับละ"

"จะไปไหนครับ บ่ายนี้ไม่มีนัดหมายอะไร ผมนึกว่าคุณหนูจะอยู่ที่นี้ทั้งวัน"

"อยู่กันสองคนเรียกชื่อเถอะ พังนายเรียกฉันว่าท่าน เรียกว่าคุณหนูแล้ว ฉันขณลุก"

"ครับ...ผมนึกว่าคุณกัณฑ์จะอยู่ที่นี้ทั้งวัน"

กัณฑ์อเนกสายหน้า "จะไปพityา"

พารณตกใจแวบเดียวจากนั้นก็พยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจ้านายของเขาเอาแต่ใจตัวเองและทำในสิ่งที่ไม่ได้มีในกำหนดการ

"ครับ เพียงผมบอกให้คนขับรถ..."

"นายไม่ต้องตามไปนะ แคบอกให้คนรถไปส่งฉันที่ค่อนโด้ย แล้วฉันจะขับรถไปเอง"

"ทำไมล่ะครับ"

กัณฑ์อเนกยังไม่ตอบ เขาเดินออกจากโด้ะทำงานแล้วมุ่งหน้าไปที่ประตูห้องทันที ทำให้พารณต้องก้าวยวาวๆ ตามไปด้วย

"นายมีเรื่องที่จะต้องจัดการ...จำไม่ได้หรือ" เขาหยุดเดินแล้วหันมามองเลขาย ด้วยสายตากวมนๆ "ให้เรียบร้อย อย่าให้มีการเรียกร้องค่าเสียหายภายหลัง แล้วมีอะไรที่ส่งข้อความมาไว้ในโทรศัพท์ของฉันก็แล้วกัน ว่างๆ จะเปิดดูเอง"

"ตะ...แต่พวงนี้มีสื่อขอสัมภาษณ์ที่โรงแรมแกรนด์ ไฮแอทตอน บ่ายสองโมงนะครับ"

"ฉันจำได้น่า ตั้งป้ายสอง เกือบยี่สิบสี่ชั่วโมง...ทำอะไรได้ตั้งเยอะไปละ พรุ่งนี้เจอกัน"

พารณอ้าปากค้างทำได้แค่เพียงมองดูก้อนทอเนกเปิดประตูแล้วปิดใส่หน้าเขาเท่านั้น ชายหนุ่มมีเวลานิ่งอึ้งไม่ถึงนาทีก็ฉกคิดขึ้นมาได้ว่าคนที่เพิ่งเดินหนีเขาไปได้ทั้งงานไว้ให้ทำ คนตาเล้กหยีรีบล้วงมือถือขึ้นมาจากเสื้อสูทแล้วค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้านทักไว้ เขากดเรียกแล้วรอสายชั่วอึดใจคนปลายสายก็รับด้วยความกระตือรือร้น

"ลวดีตีค่าคุณพารณ ยังไม่มีใครมาหาพี่เลยนะคะ"

"อ้าว..." พารณอุทานเบาๆ แสดงว่าผู้หญิงคนนั้นยังไม่ไปที่ร้านคริสตัล "ขอโทษนะครับ ทั้งที่รับงานให้คุณคริสตต้องมาเปิดร้านก่อนเวลาแท้ๆ"

"อื้อย เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหาเลยคะ ว่าแต่คนที่จะถือนามบัตรของคุณพารณมานี่คือ...เอ่อ คือใครคะ พี่ถามได้มั๊ย"

ปลายประโยคนั้นถูกลดน้ำเสียงลงเป็นกระซิบกระซาบ

"ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอกครับ เป็นการชดใช้ค่าเสียหายเท่านั้นเอง"

"อ้อออ" เธอลากเสียงยาว

"ถ้าอย่างนั้นผมขอตามเรื่องก่อนนะครับ ยังไงถ้าเขามา ช่วยดูแลให้เต็มที่ด้วยนะครับ"

"รับทราบคะ ไว้ใจพี่ได้เลย"

พารณวางสายไปแล้วก็ยืนนิ่ง เขากำลังเรียกภาพและบรรยากาศรอบตัวเมื่อช่วงเช้าในตอนที่กำลังทอเนกประสบอุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ นั้นขึ้นมา พารณนึกใบหน้าและส่วนสูงของผู้หญิงคนนั้นออก หากพบอีกครั้งเขาก็จะจำเธอได้ทันที แต่สิ่งที่เขาต้องการระลึกถึงไม่ใช่ใบหน้ากลับเป็นป้ายชื่อพนักงานที่ห้อยอยู่ตรงหน้าอกของเธอต่างหาก ชายหนุ่มหลับตา...

"จิริศยา...ตัวอักษรสีน้ำเงิน มีอักษรภาษาอังกฤษ P หรือ F"

ชายหนุ่มส่ายหน้าด้วยความไม่มั่นใจนัก แล้วเขาก็เปลี่ยนวิธีการใหม่

พารณหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาใช้งานอีกครั้ง คราวนี้เขาเรียกหาผู้จัดการ
อาคาร

"ขอรบกวนอีกครั้งได้ไหมครับ บนชั้นที่สิบห้ามีบริษัทไหนที่มีชื่อสะกด
ด้วยตัว P หรือ F ไหมครับ"

เขารอไม่นานทางปลายสายก็ตอบกลับมา

"มีบริษัทหนึ่งที่มีทั้ง P และ F เลยค่ะ เพราะชื่อบริษัทคือ Perfect
Furniture เป็นบริษัทเฟอร์นิเจอร์สำนักงานค่ะ เขาเป็นลูกค้าของเรามาหลายปี
แล้ว..."

"ขอบคุณมากครับ"

พารณตัดบทแล้ววางสาย เขารู้ดีว่าผู้จัดการคนนี้จะปล่อยให้พูดแล้ว
มักจะไม่ว่างมาคุยง่ายๆ ชายหนุ่มหาหมายเลขโทรศัพท์ของบริษัทนี้ด้วยตัวเอง
จากนั้นก็กดเรียกสายทันที เสียงโอเปอเรเตอร์ที่รับสายนั้นหวานจับใจ
น่าแปลกที่ยังมีบริษัทที่จ้างคนรับโทรศัพท์อยู่ เพราะส่วนใหญ่หมายเลขกลาง
สำหรับติดต่องานทั่วไปนั้นหลายบริษัทมักจะเปลี่ยนเป็นเสียงตอบรับอัตโนมัติ
ไปหมดแล้ว เมื่อรอฟังคำทักทายและคำโฆษณาเล็กๆ น้อยๆ จนเสร็จพารณ
ก็ถามหาคนที่เขาต้องการเพื่อพูดคุยด้วยทันที

"มีพนักงานที่ชื่อจิริศยาทำงานอยู่ที่นี่ไหมครับ"

"อ๊ะ" เสียงเงียบไปชั่วครู่ คล้ายกำลังนึก "มีค่ะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรคะ
แล้วต้องการติดต่อเรื่องอะไร"

"โอนสายไปที่คุณจิริศยาเลยได้ไหมครับ ผมขี้เกียจอธิบายหลายรอบ
เรื่องส่วนตัวนะคะ"

คราวนี้ปลายสายนิ่งไปนานกว่าเดิมจนพารณคิดว่าสายหลุดไปแล้ว

"ฮัลโล"

"อ๊ะ ค่ะ ฟังอยู่ค่ะ ว่าแต่คุณชื่ออะไรนะคะ"

ชายหนุ่มถอนหายใจแล้วตอบเสียงเข้ม "พารณ"

"เอ๊ะ ผู้ชายคนเมื่อเช้า...แล้วคุณมีธุระส่วนตัวอะไรคะ"

"นี่คุณจิริศยาพูดอยู่หรือ"

"ค่ะ"

"อ้าว แล้วทำไมไม่บอก ปล่อยให้ผมพาล่ามอยู่ได้"

"อ้าว ก็ดิฉันถามแล้วว่าคุณชื่ออะไร ต้องการติดต่อเรื่องอะไร"

"ก็ผมไม่ทราบว่าคุณที่รับโทรศัพท์เป็นคุณจิริศยา คุณเป็นโอเปอเรเตอร์ของบริษัทนี้"

"ค่ะ!"

พารณารู้สึกปวดศีรษะข้างเดียวขึ้นมาตึงๆ "แล้วทำไมคุณไม่บอกว่า
เป็นคุณล่ะ"

"ฉันต้องระวังตัวไว้ก่อนสิคะ คุณเล่นบอกว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ฉัน
พยายามคิดอยู่ว่าใครโทรมา ทั้งที่ไม่คุ้นกับเสียงนี้มาก่อน"

พารณตั้งใจถอนหายใจเสียงดังให้คนฟังได้ยิน "งั้นเข้าเรื่องเลยนะ"

"ค่ะ พูดมาเลย"

"ทำไมไม่ไปร้านเสื้อ"

"ยังไม่ได้ไปค่ะ"

"นั่นแหละ ทำไมไม่ไป คุณใส่เสื้อสกปรกแล้วก็เหม็นๆ นั้นทำงานหรือ"

"เปล่า ฉันจะใส่ชุดอะไรทำไมฉันต้องรายงานคุณด้วย"

"คุณควรไปร้านคริสตัล รู้ไหมการที่ผมบอกให้เจ้าของร้านมาเปิดร้าน
เพื่อรอต้อนรับคุณคนเดียวแต่คุณกลับไม่ไปนะ มันเป็นเรื่องที่เสียมารยาท
มาก"

"ไม่ทราบค่ะ อันนั้นมันไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบของฉันนี่คะ คุณ
เป็นคนจัดการเอง"

พารณอยากขว้างโทรศัพท์ในมือทิ้ง เขาต้องระงับอารมณ์โดยการ
เดินมานั่งที่โซฟาปรับแขกของภัณฑ์อเนก

"คุณจิรัชยาครับ คุณควรไปเลือกเสื้อผ้าชุดใหม่ที่ร้านคริสตัลได้แล้ว นะครับ"

"ทำไมเหวอคะ นามบัตรของคุณมีวันและเวลาหมดอายุด้วยเหวอคะ"
"มีครับ!"

เขาตอบสวนกลับไปทันทีเพราะต้องการจบเรื่องที่กัณฑ์อเนกสั่งไว้ให้เร็วที่สุด โดยไม่ได้คิดเลยว่ายังมีมนุษย์อยู่อีกคนหนึ่งบนโลกใบนี้ที่ไม่ยอมจำนนต่อคำประชดประชันของเขาง่าย ๆ

"งั้นฉันไม่เอาก็ได้ค่ะ คุณมีธุระแค่ไหนใช้ไหมคะ ฉันต้องวางสายแล้ว งานของฉันยุ่งมาก"

"ตะ...เดี่ยว..."

"สวัสดีค่ะ"

กรีก...

เลขานุการหนุ่มนั่งนิ่งหลังจากที่โยนโทรศัพท์มือถือลงบนโซฟาใกล้ตัวแล้ว ดวงตาของเขาดูเหม่อลอย แต่ความจริงพารณกำลังเพ่งตรงไปที่โต๊ะทำงานของเจ้านาย ในใจพลางนึกขึ้นมาว่าตำแหน่งของเขาสมควรมีงานการที่ดีทำมากกว่าการไล่ตามแก้ปัญหาบ้าบออยู่อย่างนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5644->